

Дамян Дамянов

Привечер

Изпито е последното кафе,
изпушена – цигарата последна.
Здраченее стаята ми – сив кафез,
богат доскоро, вече – с дъх на бедност.
А беше време – в своя дом богат
мечтах да прибера и да нахраня
аз целия бездомно – гладен свят,
да излекувам всичките му рани.
А беше време – бе щастлив и сит
на тази стая оня обитател,
останал в бяла рамка да виси
и в паметта ми, и върху стената.
Той – моят маслен образ – оттогаз.
Той – моят бивш живот с чертите мои.
Той – мойта младост, мойто второ аз
от памет и бои, той, моят двойник,
за разлика от мен – неостарял...
Напушил се, напил се със кафета,
хич не му пука, хич не муе жал,
че живият му двойник днес в несрета
живее и стотинките брои...
...Кафе – изпито, даже фасче нямам...
Богат и беден, жив и от бои,
стоим – сегашен и предишен – двама.
И аз му шепна: „Братче, е добре,
какво взе ти от щедрия си жребий?
Мечтаеше цял свят да прибереш.
Да се е сетил някой днес за тебе?
Кой ти подава глътчица кафе?
Една цигара дава ли ти някой?“
... Добре, че с черното си кадифе
и двама ни еднакво скрива мракът.
Добре, че моето безсмъртие ей там
и мойта смърт ей тук в мен ще се слеят.
Дошъл в света за гордост, не за срам,
във гордост смятам да го доживея.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8532>]